

11
13. hodj, 5. II, 1922

Dowěcck deklamuje „Stowjanow wólčouska' wch Mikławša
Kjaestonoka. So wě, hdyž basni hake pjatte popoldnju wutnyčé
pobuju, njemože ju njacy derje naruknyčé. Rozemil ju do-
cyla njebi; docyla njerodžešo, što eha basnik praje. Njebož-
ny spokojou. Dokelž pak ma za šulu njele djetac, njehab-
ny jomu basni přichodnu hodzinu hišće jomu wospōtowac' dač,
tola radzišny jomu dobrowólne hišće ju w wustupie. Na
to potwěrwaše štark w rěčiny a přez stonowanjo w
sobinstkich njemowca katechitec. Potom přitožowachny
někotre tomu slušace sady. Na to čitachny z Patoweje
čitanki „Nata wotko“, přetjž g česćiny a ma kóncu ho-
džiny pisachny zaso knótki ditohaj.

Harši.

14. hodj, 12. II, 1922.

Chučil dyržešo po prawym deklamowac', dokelž pak bi
ruuje nětkle před kóncem semestra njele studowac' učit,
so zamotw. Hdyž tohodla přichodnu hodzinu wustupie. Cyž
Swij a Dowěcck njestaj přitornuwy; njemoja njamujy